

Sygn. akt V CSK 224/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W.

przy uczestnictwie M. S. i D. M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 listopada 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania M. S.

i D. M. od postanowienia Sądu Okręgowego Sądu Gospodarczego

w W.

z dnia 2 lipca 2015 r., sygn. akt X Ga (...),

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**

**2) zasądza od uczestników na rzecz wnioskodawcy kwotę**

**900 (dziewięćset) zł tytułem kosztów postępowania**

**kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Według art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Uczestnicy zarzucili zaskarżonemu postanowieniu Sądu Okręgowego z 2 lipca 2015 r. naruszenie art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 6 marca 2009 r. o zmianie ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze, ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz.U.2009.54.434) oraz art. 377 Prawa upadłościowego i naprawczego (jedn. tekst: Dz.U.2012.1112 ze zm.), a wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnili występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego wykładni art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 6 marca 2009 r. o zmianie ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze, ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym w związku z art. 377 Prawa upadłościowego i naprawczego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi doniesłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa.

Kwestia podniesiona przez skarżących nie jest takim zagadnieniem.

Wykładni art. 6 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 6 marca 2009 r. o zmianie ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze, ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym w związku z art. 377 Prawa upadłościowego i naprawczego Sąd Najwyższy dokonał w uchwale z dnia

19 lutego 2015 r. III CZP 104/14, wiążącej w sprawie na podstawie art. 390 § 2 k.p.c. Twierdzenia skarżących, że zakaz prowadzenia działalności gospodarczej nie może być orzeczony na wniosek złożony po upływie roku od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 6 marca 2009 r. o zmianie ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze, ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym - choćby w chwili jego złożenia nie upłynął termin roku od dnia oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości na podstawie art. 13 Prawa upadłościowego i naprawczego, są w świetle wymienionej uchwały Sądu Najwyższego niewątpliwie chybione.

Z przedstawionych przyczyn, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej uczestników do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1, art. 398<sup>21</sup> i art. 13 § 2 k.p.c. oraz § 10 ust. 1 pkt 5 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozrządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490), jak też § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804).